

## [Fledelius.]

efter den højtærede Ministers Gennemgang, anbefaler jeg det paa mit Partis Vegne til hurtig Fremme.

**Bækgaard:** Det foreliggende Lovforslag kommer jo ikke som en Overraskelse. Et saadant Lovforslag blev bebudet, og man kan maaske ogsaa sige krævet, allerede da vi havde Straffeloven til Behandling i afdvte Juni Maaned. Man havde allerede dengang Erfaringer for, at der var sket Fejltagelser under den Masseinternering, der fandt Sted i Dagene efter den 4. og 5. Maj. Selv om de var nogenlunde vel forberedt, kunde det ikke være anderledes, end at der under de givne Forhold vilde ske Fejltagelser. Der blev indfanget og interneret Personer, hvis Forhold ved nærmere Undersøgelse viste, at der ikke var noget at udsætte paa dem, i hvert Fald ikke af den Art, at enten den daværende eller de senere vedtagne Straffelove kunde ramme dem. Efter hvad der er oplyst i Bemærkningerne til Lovforslaget, blev der i Tiden fra 4. til 13. Maj af Frihedsbevægelsen arresteret eller interneret ca. 21 800 Personer, hvoraf der straks eller efter faa Dages Forløb atter blev frigivet 7 000 og senere saa mange flere, at 16 000 internerede i alt er blevet frigivet.

Det er disses Forhold, som er Problemet i det Lovforslag, vi her behandler, og som kan tages op til Undersøgelse, saa at der eventuelt ydes Erstatning og Oprejsning efter de Regler, som Lovforslaget indeholder.

Nu er det langt fra givet, at det er helt grundløst, at Internering har fundet Sted, selv om de paagældende efter Undersøgelse senere er blevet frigivet. Deres Færd under Besættelsen kan godt have været saadan, at de har henledt Opmærksomheden paa sig paa en Maade, som retfærdiggjorde en Undersøgelse, og det kan ogsaa have været saadan, at det var sikrest for vedkommende at blive beskyttet ved en Internering.

I Lovforslagets § 1 nævnes adskillige Forhold, som kunde begrunde en Internering, og til dem, der falder ind derunder, menes der ikke at kunne ydes Erstatning. Der bliver alligevel en Del tilbage, over for hvem det maa være en Retfærdighedshandling at yde Erstatning og Oprejsning. I Bemærkningerne til det først forelagte Lovforslag — altsaa det, der blev forelagt i den i Forgaars sluttede Rigsdagssamling — oplyser Ministeren, at det antagelig vil dreje sig om ca. 300 Personer. Det er ikke noget stort Tal i Forhold til de mange, der er frigivet, men hvad enten nu dette Tal 300

slaaer til eller der bliver flere, er det absolut rigtigt, at der gives disse Mennesker Erstatning, derom kan vi vist alle være enige.

Maaden, hvorpaa det skal ske, fastsætter Lovforslaget Bestemmelser for. Jeg skal heller ikke gaa i Enkeltheder om Paragraffer. Den højtærede Justitsminister har jo gaaet Lovforslaget igennem og omtalt Indholdet. Jeg skal ganske kort pege paa, at § 1 angiver Retningslinierne for, hvem der kan komme i Betragtning, og § 2 Erstatningernes Størrelse.

§ 3 bestemmer, hvem der skal bedømme Andragenderne og træffe Afgørelserne, nemlig de Oprejsningsnævn, der omtales i denne Paragraf. Om disse Nævns Sammensætning har der tidligere været forhandlet. Navnlig har Forhandlingerne i det høje Folketing vist, at der ikke var absolut Enighed paa dette Punkt. Ifølge Lovforslaget, som det saa ud, da det første Gang blev fremsat i Folketinget, skulde Sammensætningen være saaledes, at der skulde beskikkes en Dommer som Formand, en Repræsentant for Frihedsbevægelsen samt en blandt de beskikkede Forsvarere inden for Nævnets Omraade efter Indstilling af Sageraadet udpeget Sagsfører. Mine Partifæller i Folketinget hævdede imidlertid det principielle Standpunkt, at der ikke burde nedsættes nogen Særdomstol, men at de ordinære Domsmyndigheder skulde behandle disse Sager. Det lykkedes ikke at trænge igennem med dette Synspunkt, hvilket jeg beklager, og mit Parti i dette Ting er af samme Opfattelse. Imidlertid naaede man frem til at ændre Nævnets Sammensætning, saaledes som det nu er foreslaaet, idet der i Stedet for et Medlem fra Frihedsbevægelsen blev indsat et Medlem, der opfylder Betingelserne for at kunne beskikkes som Dommer. Om denne Sammensætning blev der opnaaet Enighed i Folketinget. Jeg ved ikke, om den samme Enighed kan opnaas i dette Ting, det vil vise sig.

I § 7 gives Anvisning paa, at en Prøvelse af de trufne Afgørelser kan finde Sted ved, at der oprettes et Ankenævn, og det synes jo meget rimeligt. Men angaaende Bestemmelsen herom vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Paragraffens 2det Stykke lyder saaledes: „Begæring om Sagens Indbringelse for Ankenævnet maa fremsættes skriftligt over for Oprejsningsnævnet inden 3 Uger efter Kendelsens Afsigelse. Saafremt Oprejsningsnævnet ikke som Følge af nye Oplysninger finder Grundlag for at ændre Afgørelsen, indsender Nævnet Sagen til Ankenævnet med de Bemærkninger, hvortil